

U.2014.2011H

Differencekrav skulle ikke nedsættes med beløb svarende til, hvad skadelidtes erstatning efter arbejdsskadesikringsloven var nedsat med, som følge af at skadelidte som tjenestemand var berettiget til tilskadekomstpension.

Ansættelses- og arbejdsret 1.3 - Erstatning uden for kontraktforhold 3211.5 og 32.3 - Forsikring 3.9 og 7.4.

A, der var tjenestemand, blev under sit arbejde påkørt af et motor-køretøj ansvarsforsikret i forsikringselskabet T. Arbejdsskadestyrelsen anerkendte skaden som en arbejdsskade. A blev efter arbejdsskaden afskediget som følge af utjenstedygtighed, og han blev tilkendt tilskadekomstpension efter pensionsregulativ for

2012

tjenestemænd ansat i regionerne. Arbejdsskadestyrelsen afgjorde, at A's erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadesikringsloven skulle nedsættes med 2/3 af det beløb, hvormed hans tjenestemandspension blev forhøjet som følge af tilskadekomsten. Sagen angik, om A's differencekrav mod T efter erstatningsansvarsloven skulle nedsættes med et beløb svarende hertil. Højesteret udtalte, at erstatning for varigt tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarslovens bestemmelser ikke skal nedsættes med pensioner og forsikringer mv. Ifølge arbejdsskadesikringslovens § 77, 2. pkt., skal erstatningen efter erstatningsansvarsloven nedsættes med ydelser, der er betalt eller er pligt til at betale til den skadelidte efter arbejdsskadesikringsloven. Tilskadekomstpension efter tjenestemandspensionslovens § 8 eller pensionsregulativer for tjenestemænd er ikke erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, men en særlig ydelse, hvorved en tjenestemand stilles, som om han havde opnået højeste pensionsalder. Højesteret fandt, at der hverken i ordlyden eller forarbejderne til § 77, 2. pkt., var grundlag for at antage, at et sådant pensionsbeløb skulle fratrækkes i skadelidtes krav efter erstatningsansvarsloven mod den ansvarlige skadevolder. A's krav mod T skulle herefter ikke nedsættes med det beløb, der var fratrukket i arbejdsskadesikringsydelsen som følge af tilskadekomstpensionen. Landsretten var nået til det samme resultat.(1)

H.D. 4. april 2014 i sag 177/2012 (2. afd.)

Tryg Forsikring A/S (adv. Jens Andersen-Møller, Aarhus)
mod

HK som mandatar for A (adv. Asger Tue Pedersen, Kbh.).

65 % løbende ydelse:	63.966,16 kroner årligt
Tilskadekomstpension:	216.580,86 kroner årligt
Ordinær pension:	138.291,79 kroner årligt
Pensionen er forhøjet med:	78.289,07 kroner årligt
Fratrukket (2/3 af forhøjelsen) udgør:	52.192,71 kroner årligt
Årligt beløb:	11.773,45 kroner årligt
Årligt beløb (afrundet):	11.784 kroner
Månedligt beløb:	982 kroner

Refusion til pensions giver

Region Midtjylland skal udbetale fratrukket i erstatningen til pensions giveren (Lov om arbejdsskadesikring, § 28, stk. 3)«

Østre Landsrets dom 31. maj 2012 (15. afd.), B-913-11

(B. Vollmond, Tine Vuust, Anette Arnsted (kst.))

Sagen drejer sig om, hvorvidt der ved opgørelsen af sagsøgeren, A's, differenceerstatningskrav over for sagsøgte, Tryg Forsikring, der er ansvarsforsikringsselskab, skal tages hensyn til, at han i henhold til arbejdsskadesikringslovens § 28 har fået nedsat sit krav på erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven, som følge af at han har fået tilkendt tilskadekomstpension efter tjenestemandspensionslovens § 8.

Under denne sag, der ved kendelse af 15. marts 2011 er henvist af Retten i Glostrup til landsretten, har HK som mandatar for A nedlagt endelig påstand om, at sagsøgte, Tryg Forsikring, skal betale 149.407,93 kr. med tillæg af sædvanlig procesrente fra den 2. oktober 2010, til betaling sker. Kravet er opgjort under hensyn til fradraget for tilskadekomstpension.

Tryg Forsikring har påstået frifindelse.

Der er mellem parterne enighed om den beløbsmæssige opgørelse af påstanden og forrentning heraf.

Sagsfremstilling

Under sit arbejde i fleksjob som tjenestemand ansat ved Århus Universitetshospital blev A den 8. oktober 2007 påkørt af et motor-køretøj og pådrog sig herved en varig skade på venstre ankel og højre håndled. Motorkøretøjet var ansvarsforsikret hos Tryg Forsikring, der har anerkendt erstatningspligten. Skaden blev anmeldt til Arbejdsskadestyrelsen, der anerkendte skaden som en arbejdsskade.

A blev den 1. august 2009 afskediget fra sin stilling på Århus Universitetshospital som følge af utjenstedygtighed og blev i medfør af tjenestemandspensionslovens § 8 tilkendt tilskadekomstpension.

Den 12. april 2010 traf Arbejdsskadestyrelsen afgørelse om at fastsætte erhvervsevnetabet som følge af arbejdsskaden til 65 procent. Efter at have modtaget oplysninger om A's ret til tilskadekomstpension meddelte Arbejdsskadestyrelsen ved brev af 26. august 2010 til HK/Danmark, at man havde truffet afgørelse om udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne som månedlige beløb på 1.041 kr. fra den 1. august til den 30. september 2009 og 982 kr. fra den 1. oktober 2009 og indtil videre. Om beregningen heraf fremgår det af brevet bl.a.:

»Ved beregningen af din erstatning for tab af erhvervsevne er der foretaget fratræk i erstatningen efter bestemmelsen i lovens § 28, fordi du modtager en forhøjet tjenestemandspension (tilskadekomstpension) på grund af arbejdsskadens følger. Fratrukket udgør to tredjedele af pensionsforhøjelsen. Beregningen af din erstatning er foretaget på følgende måde:

...

Perioden fra den 1. oktober 2009 og indtil videre:

Ved brev af 2. september 2010 rejste HK på vegne af A krav om betaling af differenceerstatning med 463.679,14 kr., hvilket krav ikke blev efterkommet.

2013

Efter at sagen var anlagt for dette beløb, anerkendte Tryg Forsikring i svarskriftet at betale differenceerstatning med 314.271,21 kr.

Procedure

A har til støtte for sin endelige påstand gjort gældende, at der hverken i erstatningsansvarsloven eller i arbejdsskadesikringsloven er hjemmel til at nedsætte hans krav på erstatning for erhvervsevnetab efter erstatningsansvarslovens §§ 5-7 med et beløb svarende til det, han modtager i henhold til tjenestemandspensionslovens regler, og at Tryg Forsikring heller ikke i øvrigt har påvist noget grundlag herfor. Det fremgår således udtrykkeligt af ordlyden af arbejdsskadesikringslovens § 77, at det alene er ydelser efter arbejdsskadesikringsloven, der kan begrunde en nedsættelse af differencekravet, og således ikke pensionsydelse efter tjenestemandspensionsloven. Selvom tjenestemænd i denne situation vil blive bedre stillede end andre lønmodtagere, er der ikke mulighed for at undgå dette, idet erstatningsansvarslovens ordlyd efter retspraksis er afgørende ved erstatningsudmålingen, selv om det medfører, at visse erstatningssøgende opnår overkompensation. Der er således fortsat i relation til fleksjobansatte mulighed for fuld erhvervsevnetabserstatning efter erstatningsansvarslovens regler, mens man med indførelsen af § 17 a i arbejdsskadesikringsloven har søgt at undgå dobbelt kompensation for ansatte i fleksjob.

Tryg Forsikring har til støtte for frifindelsespåstanden gjort gældende, at differencekravet på tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringslovens § 77 skal beregnes på grundlag af den erstatning, som A ville have fået udbetalt, såfremt han ikke var omfattet af tjenestemandspensionsloven, og at erstatningen for erhvervsevnetab efter erstatningsansvarsloven således fuldt ud skal reduceres med erhvervsevnetabserstatningen beregnet efter arbejdsskadesikringsloven. Der er efter ordlyden af bestemmelsen ikke holddepunkter for at antage, at reduktionen alene skal ske med det udbetalte kapitalbeløb, hvilket også ville stride mod §§ 28 og 77, hvis formål er at udelukke muligheden for dobbelt erstatning for samme skade. Det har også i retspraksis været antaget, at der ved opgørelsen af differenceerstatningens størrelse skal tages hensyn til den tilkendte erstatning efter arbejdsskadesikringsloven uden fradrag for tilskadedekomstpension, jf. Vestre Landsrets dom refereret i UfR 2000.231. Hertil kommer, at hvis A får medhold i sin fortolkning af arbejdsskadesikringslovens § 77, vil det i de tilfælde, der er omfattet af § 28, stk. 3, medføre, at et forsikringsselskab, hvis der både er tegnet ansvarsforsikring og arbejdsskadeforsikring i selskabet, skal betale et beløb svarende til nedsættelsen efter § 28, stk. 1, til pensions giver og et tilsvarende beløb til skadelidte, hvilket ikke kan have været lovgivers hensigt.

Landsrettens begrundelse og resultat

Det fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 28, stk. 1 og 3, at skadelidtes krav på erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven nedsættes, hvis skadelidte har ret til tilskadedekomstpension efter tjenestemandspensionsloven eller lignende pensionsordninger. Nedsættelsen sker med et beløb svarende til 2/3 af det beløb, hvormed den almindelige tjenestemandspension er forhøjet som følge af tilkendelse af tilskadedekomstpension.

Bestemmelsen har efter forarbejderne, jf. forslag til lov om arbejdsskadeforsikring, Folketingstidende 1977/1978, Tillæg A, sp. 938, til formål at forhindre, at der af statens midler udbetales dobbelterstatninger til statsansatte og ansatte med lignende pensionsordninger, og fradraget udgør i overensstemmelse hermed den del af pensionsforhøjelsen, som efter de dagældende regler var tilvejebragt for statens midler.

I erstatningsansvarslovens regler er der ikke tilsigtet en tilsvarende begrænsning i skadelidtes muligheder for at opnå kompensation for sit erhvervsevnetab, idet pensionsydelse uanset pensionsord-

ningens karakter ikke fratrækkes en erhvervsevnetabserstatning, ligesom der heller ikke tages hensyn til sociale ydelser, der udbetales i anledning af skaden, jf. Højesterets dom, refereret i UfR 2003.162.

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 77, at skadelidtes krav mod erstatningsansvarlige nedsættes, i det omfang der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter arbejdsskadesikringsloven. Det fremgår ikke af bestemmelsens ordlyd, at skadelidtes differencekrav tillige skal reduceres med et beløb svarende til den nedsættelse af erhvervsevnetabserstatningen, der måtte være sket efter arbejdsskadesikringslovens § 28, og noget sådant fremgår heller ikke af bestemmelsens forarbejder.

På denne baggrund finder landsretten ikke tilstrækkelige holddepunkter for at antage, at skadelidtes krav på erstatning for erhvervsevnetab efter arbejdsskadesikringslovens § 77, stk. 1, over for en privat skadevolder skal nedsættes med et beløb svarende til den nedsættelse af erhvervsevnetabserstatningen, der er sket i medfør af arbejdsskadesikringslovens § 28. Det forhold, at der kan forekomme situationer, hvor et forsikringsselskab som ansvars- og arbejdsskadeforsikrer kan komme til at betale det samme beløb såvel til pensions giveren som til skadelidte, kan ikke føre til andet resultat.

Herefter tages A's påstand til følge.

Under hensyn til sagens udfald og karakter skal Tryg Forsikring betale sagsomkostninger til HK som mandatar for A med i alt 45.000 kr. inkl. moms. Beløbet omfatter retsafgift i forhold til det oprindeligt påståvnte beløb med 5.720 kr. og berammelsesafgift af det vundne beløb på 1.950 kr. Restbeløbet ydes til dækning af

2014

udgifter til advokatbistand inkl. moms, idet der ved opgørelsen af udgifterne hertil er taget hensyn til den oprindeligt nedlagte påstand og til, at Tryg Forsikring delvist har anerkendt denne under sagen.

Højesterets dom

I tidligere instans er afsagt dom af Østre Landsrets 15. afdeling den 31. maj 2012.

I pådømmelsen har deltaget fem dommere: Poul Søgaard, Jon Stokholm, Hanne Schmidt, Lars Hjortnæs og Jan Schans Christensen.

Påstande

Parterne har gentaget deres påstande.

Retsgrundlag

I erstatningsansvarslovens § 5 hedder det:

»§ 5. Har en personskade medført varig nedsættelse af skadelidtes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, tilkommer der skadelidte erstatning for tab af erhvervsevne.

Stk. 2. Ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet tages hensyn til skadelidtes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende.

Stk. 3. Skadelidtes erhvervsevnetab beregnes i procent (erhvervsevnetabsprocenten). Der ydes ikke erstatning, såfremt erhvervsevnetabet er mindre end 15%.«

Bestemmelsen blev indsat ved lov nr. 228 af 23. maj 1984 om erstatningsansvar. Loven bygger på tre betænkninger, herunder betænkning nr. 976/1983 om udmåling af erstatning ved personskade og tab af forsørger. I denne betænkning er side 49 f., side 65 og side 89 f. anført bl.a.:

»Kapitel 6. Flertallets hovedsynspunkter.

...

6.2.3.2.2. Pensioner og forsikringer.

Pensioner og forsikringer af enhver art skal efter flertallets forslag fradrages i erstatningen. Dette gælder, uanset om udbetalingen sker i form af løbende ydelser eller som kapitalbeløb. Der opstår særlige problemer med hensyn til omregning af kapitalbeløb til løbende ydelser. Disse problemer er nærmere drøftet i bemærkningerne til § 5 (pkt. 9) i lovforslaget.

...
 Forslaget om, at pensioner og forsikringer skal fradrages fuldt ud i erstatningen, er en ændring i forhold til betænkning 829/1978, jf. betænkningen s. 30-31. Udvalgets flertal finder imidlertid, at denne ændring er nødvendig for at undgå *overkompensation*.

...
 Kapitel 7. Mindretallets hovedsynspunkter.

7.1. Mindretallets principale standpunkt.

To medlemmer (...) kan ikke tilslutte sig udvalgsflertallets lovudkast. Gennemførelsen i praksis af lovudkastets regler vil støde på uovervindelige vanskeligheder, fordi det ikke er muligt at opstille beregningsforudsætninger, som tillader en rimelig sikker fastsættelse af det faktisk lidte individuelle tab.

...
 Kapitel 8. Flertallets lovforslag.

...
 Erhvervsevnetab.

§ 5.

Erstatning for tab eller forringelse af erhvervsevnen udgør forskellen mellem den indtægt, skadelidte må antages at ville have haft, hvis skaden ikke var sket, og den indtægt, som skadelidte nu må forventes at få.

Stk. 2. Skadelidtes forventede indtægt omfatter:

1) indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges efter skadelidtes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning,

2) løbende ydelser, der er uafhængige af skadelidte indkomst- og formueforhold, og som tilkommer skadelidte i anledning af skaden i henhold til den sociale lovgivning,

3) pensionsydelser, der tilkommer skadelidte fra stat, kommune eller i henhold til anden pensionsordning,

4) løbende forsikringsydelser, som tilkommer skadelidte som følge af skaden, og

5) værdien af kapitalbeløb, som tilkommer skadelidte som følge af skaden bortset fra kapitalbeløb efter §§ 1-4 eller lignende beløb.

Stk. 3. Ved beregningen af værdien af en forsikring med tilbagekøbsværdi ses der dog bort fra tilbagekøbsværdien.«

Lovforslagets § 5 blev imidlertid ikke udformet i overensstemmelse med flertallets forslag. I bemærkningerne til erstatningsansvarsloven hedder det bl.a., jf. Folketingstidende 1983-84, tillæg A, spalte 74-75 og 90-92:

»3.1. Erstatning ved personskade og tab af forsørger.

...
 Flere af de hørte myndigheder og organisationer har nævnt, at man som udgangspunkt foretrækker flertallets forslag, men at man af praktiske årsager bør vælge mindretallets forslag. Andre har ment, at man uanset de praktiske problemer, som flertallets forslag vil kunne give anledning til - især med hensyn til vurderingen af den fremtidige indtjeningssevne - bør vælge flertallets forslag. Det er især domstolene, der har peget på de praktiske problemer i forbindelse med flertallets forslag.

Der stilles på denne baggrund forslag til regler om udmåling af erstatningen, der på en række punkter

2015

adskiller sig fra flertallets forslag, idet reglerne er søgt udformet således, at erstatningsberegningen bliver mere forenklet. Forenklin-

gerne består bl.a. i, at der ikke skal foretages fradrag i erstatningen for sociale ydelser og forsikringer m.v.

...
 Til § 5

...
 Forslagets § 5 svarer også i det store og hele til § 5, stk. 1, og stk. 2, nr. 1, i erstatningslovudvalgets flertals forslag. Den tekniske udformning af § 5 adskiller sig dog en del fra udvalgsflertallets forslag. Derimod er reglerne i § 5, stk. 2, nr. 2-5, og stk. 3, om forskellige fradrag for sociale ydelser og forsikringer m.v. som nævnt i de almindelige bemærkninger af forenklingsgrunde ikke medtaget i lovforslaget.«

I erstatningsansvarslovens § 17, stk. 1, hedder det bl.a.:

»§ 17. Ydelser i henhold til den sociale lovgivning, herunder dagpenge, sygehjælp, pension efter den sociale pensionslovgivning og ydelser i henhold til lov om arbejdsskadeforsikring, som tilkommer en skadelidt eller efterlevende, kan ikke danne grundlag for regreskrav mod den erstatningsansvarlige. Det samme gælder pensionsydelser, der udbetales af stat, kommune eller i henhold til anden pensionsordning, samt forsikringsydelser uanset forsikringens karakter, jf. § 22, stk. 2. . .«

I arbejdsskadesikringslovens § 28, stk. 1 og 3, hedder det:

»§ 28. Har tilskadekomne ret til pension efter lov om tjenestemandspension som følge af arbejdsskaden, nedsættes værdien af erstatningen for tab af erhvervsevne efter denne lov. Nedsættelsen udgør 2/3 af værdien af det beløb, hvormed tjenestemandspensionen er forhøjet ud over den pension, der svarer til den optjente pensionsalder på tidspunktet for pensioneringen.

...
 Stk. 3. Bestemmelserne i stk. 1 og 2 anvendes tilsvarende på andre erstatningsberettigede efter denne lov, for hvem der er fastsat pensionsregler, der svarer til reglerne i lov om tjenestemandspension. I disse tilfælde betaler forsikringselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring til pensionsgiveren et beløb svarende til det beregnede fradrag i tilskadekomnes eller efterladtes erstatning efter denne lov.«

I forarbejderne til bestemmelsen, der tidligere var § 35 i arbejdsskadeforsikringsloven, er anført bl.a., jf. Folketingstidende 1977-78, tillæg A, spalte 938:

»Til § 35.

...
 Bestemmelsen har til formål at forhindre, at der af statens midler udbetales dobbelterstatninger til statsansatte.

...
 Bestemmelsen omfatter som gældende lov tillige tilfælde, hvor der ydes pension fra en kommune eller en virksomhed, der med hensyn til pension følger tjenestemandspensionslovgivningen.«

I arbejdsskadesikringslovens § 77 hedder det:

»§ 77. Ydelser i henhold til loven kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte, jf. dog § 10 a. Tilskadekomnes eller de efterladtes krav mod den erstatningsansvarlige nedsættes, i det omfang der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter denne lov. Krav på erhvervsevnetabserstatning efter erstatningsansvarsloven nedsættes dog ikke som følge af, at der er betalt eller er pligt til at betale midlertidig erhvervsevnetabserstatning efter denne lov.«

I forarbejderne til § 55 i arbejdsskadeforsikringsloven, der blev afløst af § 77 i arbejdsskadesikringsloven, hedder det bl.a., jf. Folketingstidende 1977-78, tillæg A, spalte 946:

»Stk. 1. Efter den gældende lov kan der gøres regres mod en skadevolder, blot denne har udvist simpel uagtsomhed, eller hvor erstatningsansvaret hviler på et særligt grundlag, jf. f.eks. reglen i

Danske Lovs 3-19-2, hvorefter en arbejdsgiver hæfter for det erstatningsansvar, som de ansatte måtte pådrage sig ved uforvarslelige skadegørende handlinger, der er foretaget under arbejdets udførelse.

Efter forslaget kan regres kun gøres gældende mod en skadevolder, der har handlet forsættligt eller groft uagtsomt.

Forslaget indebærer således en begrænsning i forhold til gældende lov.

Stk. 2. Hensigten med bestemmelsen er at udelukke mulighed for dobbeltestatning til skadelidte i det omfang, forsikringssekskabets regresret bortfalder. Dette opnås ved at fastslå, at skadelidte ikke kan fremsætte krav mod den erstatningspligtige i anledning af et tab, han har fået eller vil få erstattet over den lovpligtige arbejdsskadeforsikring.«

I § 8, stk. 1, i Pensionsregulativ for tjenestemænd ansat i regionerne hedder det:

»§ 8. Finder afsked sted på grund af utjenstedygtighed, som er forårsaget af, at der under udførelse af tjenesten er overgået tjenestemanden en tilskadekomst, der begrunder krav på erstatning for tab af erhvervsevne i henhold til lov om arbejdsskadeforsikring, er han berettiget til den egenpension, der gælder for en pensionsalder på 37 år.«

Bestemmelsen i § 8, stk. 1, i pensionsregulativet er identisk med tjenestemandspensionslovens § 8, stk. 1. I bemærkningerne til tjenestemandspensionslovens § 8, stk. 1, hedder det bl.a., jf. Folketingsstidende 1968-1969, tillæg A, spalte 4022:

2016

»Til § 8.

Bestemmelsen angår de tilfælde, hvor afsked finder sted på grund af utjenstedygtighed, der skyldes følger af tilskadekomst under udførelse af tjenesten, og sigter imod at bevare hjemmel for en i forhold til de almindelige regler gunstigere pensionsberegning i denne situation. I lighed med, hvad der gælder ifølge lønnings- og pensionslovens § 57, stk. 4, fastslås det, at afsked som følge af tilskadekomstforårsaget utjenstedygtighed i princippet medfører ret til en pension, der beregnes, som om den pågældende tjenestemand havde opnået højeste pensionsalder. Af lovforslagets § 2, stk. 2, fremgår, at retten til tilskadekomstpension forudsættes at bestå uafhængigt af ansættelsestidens længde.

Efter de forudsætninger, der ligger til grund for de gældende regler om tilskadekomstpension, må der for at opnå sådan pension foreligge en overvejende grad af sandsynlighed for, at den helbredstilstand, som begrunder afsked, skyldes følger af et ulykkestilfælde under udførelse af tjenesten. Med tilskadekomst i lønnings- og pensionslovens forstand ligestilles ifølge § 57, stk. 5, skadelige påvirkninger af højst nogle få dages varighed, der skyldes tjenesten eller de forhold, hvorunder den foregår, og som medfører utjenstedygtighed.

Ved udformningen af lovforslagets bestemmelser om tilskadekomstpension har man anset det for hensigtsmæssigt at knytte tilskadekomstbegrebet til ulykkesforsikringslovens fastlæggelse af, under hvilke forudsætninger der ydes erstatning som følge af arbejdsulykker. I overensstemmelse hermed gøres erhvervelse af tilskadekomstpension ifølge stk. 1 afhængig af, at den utjenstedygtighedstilstand, der danner baggrund for afskedigelse, er forårsaget af, at der under udførelse af tjenesten er overgået tjenestemanden en tilskadekomst, som begrunder krav på erstatning efter reglerne i lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, jf. herved lov bekendtgørelse nr. 459 af 18. august 1964.«

Højesterets begrundelse og resultat

A, der var tjenestemand, blev i oktober 2007 under sit arbejde for Århus Universitetshospital påkørt af et motorkøretøj, der var ansvarsforsikret i Tryg Forsikring A/S. Arbejdsskadestyrelsen aner-

kendte skaden som en arbejdsskade. A blev i august 2009 som følge af utjenstedygtighed efter arbejdsskaden afskediget, og han blev tilkendt tilskadekomstpension efter pensionsregulativet for tjenestemænd ansat i regionerne. Arbejdsskadestyrelsen afgjorde, at A's erhvervsevnetabserstatning skulle nedsættes efter arbejdsskadesikringslovens § 28, stk. 1 og 3, med 2/3 af det beløb, hvormed den almindelige tjenestemandspension blev forhøjet som følge af tilskadekomsten.

Sagen angår, om A's krav mod Tryg Forsikring på erstatning efter erstatningsansvarsloven for varigt tab af erhvervsevne skal nedsættes med et beløb svarende til, hvad hans erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadesikringsloven er blevet nedsat med, som følge af at han er berettiget til forhøjet pension.

Erstatningsansvarsloven indeholder ikke bestemmelser om, at erstatning for varigt tab af erhvervsevne, jf. lovens § 5, skal nedsættes med pensioner og forsikringer mv., der tilkommer skadelidte. Det følger imidlertid af arbejdsskadesikringslovens § 77, at der ved udmåling af erstatning efter erstatningsansvarsloven skal ske fradrag for tilsvarende poster, som skadelidte har fået eller vil få dækket efter arbejdsskadesikringsloven, således at skadelidte af skadevolder alene kan kræve differencen mellem erstatning udmålt efter erstatningsansvarsloven og erstatning udmålt efter arbejdsskadesikringsloven.

Det følger af ordlyden af arbejdsskadesikringslovens § 77, 2. pkt., at erstatningen efter erstatningsansvarsloven skal nedsættes med ydelser, der er betalt eller er pligt til at betale til den skadelidte efter arbejdsskadesikringsloven. Den forhøjede pension efter tjenestemandspensionslovens § 8 eller de tilsvarende regler i pensionsregulativer for tjenestemænd i kommuner og regioner er ikke en erstatning efter arbejdsskadesikringsloven. Der er tale om en særlig forhøjelse af den pension, der tilkommer den pågældende ved afskedigelse, og forhøjelsen indebærer, at han i princippet stilles, som om han havde opnået højeste pensionsalder.

Højesteret tiltræder, at der heller ikke i forarbejderne til arbejdsskadesikringsloven er tilstrækkeligt grundlag for at antage, at et sådant pensionsbeløb skal fratrækkes i skadelidtes krav efter erstatningsansvarsloven mod den ansvarlige skadevolder. Det bemærkes herved, at udbetalte pensioner mv. som nævnt ikke fratrækkes i erstatning for varigt tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven. Det kan herefter ikke føre til et andet resultat, at pensionsforhøjelsen efter det pågældende regulativ er betinget af, at den ansattes tilskadekomst udgør en arbejdsskade efter arbejdsskadesikringsloven, og at pensionsforhøjelsen er fratrukket ved beregningen af den erstatning, der skal udbetales efter arbejdsskadesikringsloven, således at skadevolderen kommer til at betale en større erstatning, end hvis A ikke havde haft krav på forhøjet pension.

Højesteret stadfæster herefter dommen.

Thi kendes for ret

Landsrettens dom stadfæstes.

I sagsomkostninger for Højesteret skal Tryg Forsikring A/S betale 35.000 kr. til HK som mandatar for A.

De idømte beløb skal betales inden 14 dage efter denne højesteretsdoms afsigelse.

Sagsomkostningsbeløbene forrentes efter rentelovens § 8 a.

- 1 FT 1968-69, till. A, sp. 4022, FT 1977-78, till. A, sp. 938 og 946, FT 1983-84, till. A, sp. 74-75 og 90-92, bet. nr. 976/1983, s. 49 ff., 65 og 89 f., U 2000.231 V og U 2003.162 H.